

CHỨNG BỊNH SỢ BÓNG TỐI

Trần nữ sĩ tuổi hơn 40, đang cùng chồng đến bãi kiến Hòa thượng Diệu Pháp.

Bà kể từ nhỏ tới giờ hễ trời vừa tối là phát sợ. Cho nên trước khi trời tối, bà luôn thắp sáng hết mọi phòng trong nhà. Nếu không, thì sau khi trời tối, bà sẽ không còn dũng khí vào phòng thắp đèn. Và nếu có vật gì rơi từ trên giường xuống chỗ tối, bà đều chẳng dám lượm lên. Bởi vì chỉ cần nhìn thấy bóng tối là bà sợ rét run. Từ nhỏ đến giờ bà đã đi rất nhiều bệnh viện, gặp nhiều bác sĩ tâm lý, nhưng không ai tìm ra nguyên nhân. Tính sợ bóng tối luôn phiền nhiễu bà, khiến bà rất khổ.

Sư phụ nói kiếp trước bà là một nam nhân X, trong nhà nghèo tới mức ngay cả dầu thắp đèn cũng không mua nổi.

Tại hương thôn già X trú ngụ, có một gia đình thiện lương, vào những đêm không trăng, gia đình này luôn thắp đèn dầu cho treo ngoài cổng lớn, nhằm giúp soi sáng đường đi cho khách bộ hành, để cho họ dễ nhìn ra điểm đến và tránh cho họ nỗi sợ hãi trong bóng đêm. Nhưng tên X nghèo nàn này lại khởi tâm tham xấu, hẳn thường lợi dụng đêm khuya, lén trộm hết dầu trong đèn

đem về nhà.

*Đèn bị tắt rồi, khiến người đi đường sinh tâm hoảng sợ
và không nhìn rõ phương hướng.*

*Nhân nào quả nấy. Do vậy mà đời này bà luôn sợ hãi
bóng đêm.*